

A tarot

A tarot huszonkét képből álló sorozat, amelyhez még négy színben tíz-tíz, esetleg tizenkét (vagy tizennégy) lap csatlakozik.

A huszonkét lap első pillanatra is azonnal analógnak látszik a kaldeus asztrológia zodikuszának tizenkét képével, a kínai Ji king hatvannégy ábrájával, a mexikói tolték naptár képeivel. A különbség az archaikus rendszerek között csak az, hogy mindegyiknek más aritmológiája van. A tarot aritmológiája huszonkettes, ami azt jelenti, hogy a huszonkét szám közül egyik a másik nélkül értelmetlen, és hogy a huszonkét szám együttes összege az egész. Az aritmológiáról (*arithmosz* - szám, *logosz* - értelem) tudjuk, hogy ez a szám értelmezéséről szóló tanítás. A számértelmezés minden esetben az egység jegyében történik. PÜTHAGORASZ (ORPHEUSZ) egysége a tizes. Az asztrológia egysége a tizenkettes. A szánkhja egysége a huszonötös. A Kabala (és a tarot) egysége a huszonkettes. Ami azt jelenti, hogy a Kabala a huszonkettőt tekinti egy egésznek. A hagyomány aritmológiái definitív természetűek. A modern szcientifista aritmológiában a szám értelmét elvesztette. Miért? Mert úgynevezett végtelen számsorral kalkulál. Tudjuk, hogy ez hibás és hamis. Nincs végtelen számsor. Legnagyobb szám van (BÖHME), és e legnagyobb szám a világ száma. Minderről már többször volt szó.

A tarot kétségen kívül hermetikus, valószínűleg egyiptomi eredetű, bár mai alakjában kabalisztikus megfogalmazásban maradt ránk. A tarot huszonkét ábráját a héber huszonkét betűvel is a Kabala látta el, minden bizonnyal még Alexandriában. A tarot a hagyomány szerint HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ műve. ELIPHAS LÉVY azt mondja, hogy a hermetikának az az eljárása, amelynek segítségével az úgynevezett nagy arkánumot meg lehet valósítani, itt rejtőzik. A nagy arkánum a tökéletesen felszabadított emberi személy, aki a világalom és a béke megteremtője. Amint látszik, egyáltalán nem kis igényű dologról volt szó.

A tarot használatának egyik módja - mint a kínai Ji kingé, az asztrológiáé és a mexikói naptaré - sorselemzés volt. Később ezt a sorselemzést devalvált alakjában jóslásnak nevezték. A csillagokból, a kártyából, a tenyérből való jóslás alapja az archaikus aritmológia, amelynek segítségével az ember sorsának tényezőit bizonyos helyzetben és időpontban számba tudja venni, vagyis az azokkal való reális számolás lehetőségét megismeri. Később, amikor a tarot kártyajátékká vált, az eredeti sorselemzés értelmét veszítette, a jóslás a merő primitív intuíció eszközeivel teljesen megbízhatatlan.

A tarot huszonkét képe közül huszonegy számozott, a huszonkettedik számozatlan. A huszonegy számozott kép a háromszor hétnek felel meg. Nem egyéb ez, mint az alkímia hét-hét-hét művelete a három princípium (kezdet) jegyében. Az első hét művelet a *sal* kezdetében, a második hét a *sulphur* kezdetében, a harmadik hét a *merkur* kezdetében folyik le. Természetesen mindig úgy, hogy a három kezdet is, a hét művelet is állandóan szimultán, mint ahogy a nyelvben is a huszonkét hang állandóan szimultán. Mind a huszonkét kép ábra, de nem szimbólum és nem típus, hanem úgynevezett mátrix. BÖHME a mátrixot szignatúrának is nevezi. A mátrixnak csak meghatározott (definitív) aritmológiában van jelentése és értelme. Más aritmológiába áthelyezve is csak zavarra ad okot. Az egyes mátrixok az aritmológiái alapértelmezés (az Egy) műveletei és transzmutációi. Értelmük csak az Egyhez viszonyítva van. A mátrixokat minden valószínűség szerint eredetileg sem látták el semmiféle szöveggel. Ebben az esetben kép-látásról és képtudás elsajátításáról van szó. A képet nem lehet megcáfolni. A kép nem bizonyítható, hanem van. Az

ember legfeljebb más képet állít melléje vagy szembe, de ez az előbbi nem teszi fölöslegessé. A kép az, amiben az alak és az értelem egybeesik. Ezért nincs szám szemléletesség nélkül.

A tarot huszonnégy képfogalmazása a fogalmazások megcáfolhatatlanságát jelzi. HERMÉSZ TRISZMEGISZTOSZ egyébként is apodiktikusan fogalmazott. A Tabula Smaragdina is úgy kezdődik, hogy az, amit mond biztos, hazugság nélkül való és igaz, és úgy végződik, hogy mindhárom tudás birtokában van. A látványokban való fogalmazás hatása közvetlenebb. Ezért a művészet az embert mélyebben érinti, mint a tudomány. S ezért az archaikus szentkönyvek, ha döntő mondanivalójuk van, példázatokat mondanak. A példázat (analógia) egzaktabb, mint a racionális fogalom.

A tarot nem kész életterv. Más szóval a tarot nem filozófia és nem világnézet. Kész világnézetet nyújtani annyi, mint az embert eldologiasítani és elszemélyteleníteni. Amire szükség van, nem kész élettervet, hanem eszközöket nyújtani, hogy minden ember minden személyes képességét felszabadíthassa. Nem kész rendszereket kell adni, hanem az ébresztő mozzanatok folyamatos lehetőségét biztosítani. A tarot mátrixai ezért nem típusok, vagyis nem meghatározások és maradéktalan jelentések, amelyek az embert kész helyzet elé állítják, hanem meghatározhatatlan (infinitézimális) értelmek.

GOETHE szavával a mátrixok ősertermek (*Urworte*), vagyis ősképek, vagyis éppen mátrixok amik nem egyebek, mint anyák, anyajegyek, bélyegek, szignatúrák, amelyek az ember eredetének bázisát tárják fel. Az ember sorsa ilyen ősképek és ősertermek szüntelen átminősülésének és elváltozásának jegyében folyik le. Az asztrológia és a Ji king és a mexikói naptár pontosan ugyanezzel a módszerrel dolgozik.

A tarot-nak különösen a sors olyan helyzeteiben van jelentősége, amikor az ember sorshaladványában megakad, több mátrix egyszerre aktuálissá válik, zavar és komplikáció támad, és a sors stagnál. Hindu analógiával azt lehet mondani, hogy karmatorlódás keletkezik. Egyszerre több karma (sors) válik esedékessé. Ilyesmi az emberek, de a népek életében is elég gyakori. Modern szóval az ember vagy a nép válságban van. Sajátságos többszólamúság és poliritmia és sokértelműség aktualizálódik, olyan szövevény, amelyben az ember bele is zavarodhat és el is kallódhat.

Példa volt már erre is éppen elég. Ma minden civilizált ember sorsa és az egész emberiség sorsa már csak a civilizáció bonyolult morális-politikai-gazdasági-társadalmi-pszichológiai szerkezeténél fogva is válságban van. Minden ember és az egész emberiség több egymással meg nem egyező sorsot egy időben él. Az ember sorsát konfliktusai határozzák meg, és az dönti el, hogy e konfliktusokat hogyan, főként milyen színvonalon tudja megoldani. A tarot mátrixaival a válságot értelmesíti. A karmatorlódást nem oldja fel, hanem azzal, hogy a mátrixokat az ember kezébe adja, a megoldást lehetővé teszi. Persze a válság megmarad, de magasabb nivóra helyeződik át, vagyis nehezebb lesz, ami csak más szó arra, hogy könnyebb. A torlódás megmarad és a hibák és a bűnök is megmaradnak, ami még tűrhető, de a gyarlóságok is, ami alig elviselhető. Aki azonban jól odafigyel, észreveszi, hogy nem egészen. Ismétlődik és megmarad, de felső oktávján, vagyis még pontosabban a válság a mellékhangnemekből fokozatosan átkerül a főhangnembe. Az összes kérdések pedig, vagyis maga az élettéma, a sorsfeladat, a képlet csak a főhangnemben oldható meg. Ez a folyamat nem olyan, mint az öregedés. Olyan, mint amikor a gyümölcs megéri. A bűn és a hiba és a gyarlóság megmarad, de az ember hatalmat nyer fölötte, nem hogy eltüntesse, hanem hogy pozitíven felhasználhassa. A tarot ezek szerint olyan éber felidézett sorsmatematikai haladványsor, vagyis olyan éberre tett karmatorlódási folyamat, amely az ember (emberiség) csírát képszerűen megmutatja, s azáltal, hogy a világosságra emeli, átvilágítja és felbontja, ezzel az embert értelmesen dramatizálja (harmonizálja, hangszereli). Azzal, hogy a sors drámájának egy aritmológiai értelmezésen belül lehetséges

változatait átvilágította, az embert a sors fölötti létezés számára éretté teszi. Csak más szó ez arra, hogy szabad személylé emeli.

A tarot mátrixai azonban nemcsak a válságokban nyújtanak megoldási lehetőséget. A mátrixok a rejtett karmacsírákat akkor is felébresztik, ha azok még válságot nem idéztek fel. Egy mátrix értelmének megfejtése több mátrix harmonikus al- és felhangjait is megszólaltatja, s így a karmatorlódást mesterségesen is felidézi. Az ember így nem kényszerből és szükségből, hanem éberen is több karmát vehet magára. Ezért a tarot a karmamutációk beavatási rendszere is. A régiek értették ahhoz, hogyan lehet az ember életét érdekessé tenni.

A tarot-rendszer természetesen éppen úgy a reintegrálódás módszere, mint minden archaikus úgynevezett beavatás, a Kabala, a Ji king, a szánhja, az orfika, a tao vagy az asztrológia. A beavatási rendszerek között lévő különbség mindig az aritmológiai számértelmezések között lévő különbség. Az egyes aritmológiák között a szám értelmezések egymással nem cserélhetők fel. A modern úgynevezett teozófia azt a végzetes hibát követi el, hogy a különböző hagyományok aritmológiáit összekeveri, s így keletkezik az a vigasztalan szinkretizmus (moslék), amely értelmetlen zűrzavar, semmi egyéb. A számnak minden aritmológiában, minden esetben primordiálisan konkrét sorsértelme van, ami azt jelenti, hogy a sors a számok rendjét követi, a sorsot a számok rendje vezeti, és a sors csak a szám segítségével oldható meg (szabadítható fel).

/Hamvas Béla: Tabula Smaragdina c. művéből/

AZ ELSŐ KÖR

A HÉT MŰVELET A SAL JEGYÉBEN

A tarot, bármilyen különös alakban is maradt ránk, nem szabad elfelejteni, hogy szentkönyv. Szentkönyv éppen úgy, mint a Ji-king, az Upanisádok vagy a Bundeheh. Eredeti alakjában ez a karaktere nyilvánvaló lehetett. Ma el kell gondolni, hogy idők folyamán a Genezisből ponyva kártyaképek váltak - a tarot szentkönyv jellege már csak értelmezéséből tűnik ki és állapítható meg. Ha valaki e minden képből lévő alapvető szakrális mozzanatot figyelembe nem veszi vagy attól szándékosan eltekint, annak a képeket okvetlenül profán szemfényvesztésnek vagy fölöslegesen okkultnak kell tartania. Sem az egyik, sem a másik. Az archaikus kor igen sok emléke és tudása túl szimplának látszik ahhoz, hogy feltűnést keltsen. Éppen ezért könnyen a ponyvára kerül vagy az okkultizmus martaléka lesz. Ha az ember önmagában az emlék szakrális voltát helyreállítja, a vásár és az okkultizmus egyensúlya helyreáll. Nem közönséges lesz, hanem határtalanul egyszerű, és nem okkult, hanem mély.

A MÁSODIK KÖR

A HÉT MŰVELET A SULPHUR JEGYÉBEN

Az első kör a stabilitás és a statika köre volt. Egészen természetes, mert itt az operáció középpontjában a sal állott. A sal jelképe a négyzet (kocka) és mint tudjuk, a só kristálya kocka alakú. Ez a legnehezebben megmozdítható test. Az első hét kép mind egyhelyben álló nyugalmat fejez ki, még a hetedik, a kocsi is, a nyugodt, a fizika nyelvén, mondjuk az egyenes vonalú egyenletes mozgást. A második kör képei dinamikusak. A nyolcas az ingamozgást jelenti, a kilences a fénysugárzást, a tizes a körforgást, a tizenegyes az erőfeszítést, a tizenkettes a felfüggesztést, a tizenhármast a kaszabolást, a tizennégyes a cserélő mozgást, az egyik edényből a másikba való átöntést. A *sulphur* jelében a statikus világ megmozdul, sugárzik, inog, egyik edényből kidől a másikba, forog és kaszabol. Az első kör a sal köre, az archaikus korszaknak felel meg, a második a történetnek, vagyis az apokalipszisnek. A hindu mítosz azt mondja, hogy a történet a tejóceán köpülése. Az összes istenek és démonok, az egész ég és alvilág és a föld összes lényei köpülik a létezés roppant tejóceánját, hogy a vajat belőle kiköpüljék. Ez a világalgátia: az életből kiköpülni az üdvöt. Ez a világegyetem csillagainak, a bolygóknak, az atomoknak, a szeleknek, a tengereknek, a sugárzásoknak végső értelme. Mindez azért történik, hogy végül is *vajas kenyeret ehessünk*. A sulphur a világegyetemben levő köpülő elem.

A HARMADIK KÖR

A HÉT MŰVELET A HIGANY JEGYÉBEN

A hagyomány embere egészen kivételes esetektől eltekintve, egyetlen mátrixról mindig felismerhető. A hagyomány emberének csak egy száma van. Ezért van sorsa, vagyis karmája. A történet emberének élete van. Az élet több szimultán mátrix. Ezért a történet embere állandóan több sorsot karmatorlódásban él. Több száma van. Más száma van otthon a családi körben, más a hivatalban, más a barátok között, más a nyilvános szereplésben. Ugyanaz az ember, aki jó szónok és kitűnő politikus, anyagi ügyekben fölöttébb megbízhatatlan lehet, otthon papucshős, és kitűnő ivócimbora. Esetleg persze az őskori embernél is így volt, de nem volt jelentősége. Most e szövevény egyszerre fontos lett, ez már nem sors. Ez a bonyolult és permanens konfliktusok által teremtett dráma, amit életnek neveznek. A régiek egészen jól megvoltak az egyetlen vallásukkal. A történetnek ezenfelül még a pszichológiára is szüksége van. A pszichológia a sorsot nem bontja fel, mint sokan hiszik. A pszichológia a felbontott sors és az egyszerre több karma komplikációinak kontrollja. A történet embere pszichológia nélkül tökéletesen megzavarodna és eltévedne, és saját magában és a világban nem ismerné ki magát. A szabadság korszakának embere a pszichológiát is megtartja és a sorsot is újra előveszi. Mert a pszichológia merő dinamika (apokalipszis), a sors pedig stabil forma. A szabadság korszakában az ember megformált lény, de a pszichológiában formálja magát. A modern fizikában és matematikában e folyamat megfelelőjét úgy hívják, hogy az egész számokhoz térünk vissza. A logika és a mathészis kapcsolatáról mondtak alapján ez úgy fejezhető ki, hogy a Három korszakának emberében a Kettő által reintegrált Egy valósul meg. Ennek a gondolatnak most a tarot-beavatás harmadik körében különös jelentősége van. A harmadik kör a higany (szattva, pneuma, szellem) jegyében áll. Ez az előbbi két kör együttes műveletének eredménye oly módon, hogy ez volt az, amely az előbbi kettő műveletét megindította, és a műveletet is ez irányította. Amely tény már csak abból is ellenőrizhető, hogy e harmadik kör mindegyik mátrixa transzcendens jelentésű. A modern pszichológia azt mondaná, hogy e mátrixok mind spirituális archetípusok. Itt az embernek olyan céljairól van szó, amely célok az ember tevékenységét megindították és vezetik. Sohasem szabad elfelejteni, hogy sal + sulphur = higany. Ha az első kört (egyől hétig) és a második kört (nyolctól tizennégyig) összeadom, megkapom a harmadik kört (tizenötől huszonegyig).

1.

♁ – Aleph

♁ ♀ – Szaturnusz a sal jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Férfi, fején lemniskátaszzerű kalap, kezében pálca, előtte asztal, az asztalon mindenféle eszközök: pohár, kés, tallér.

Íme a vásári bűvész. Kezdődik az előadás. A varázsló. Ő az, aki a dolgokat onnan veszi elő, ahonnan akarja. A zsákból, a zsebéből, a pohárból vagy a semmiből. Ő a mágus. A görögök poiétésznek nevezték. Mexikóban egész nép volt ilyen poiétészből, toltékoknak hívták őket. A görög és az indián szó ugyanazt jelenti: ő az, aki csinálja, a készítő. Csaknem a mester. De mindenestre a művész, vagyis a költő. E mágia nélkül nincs semmi, és előbb van, mint az értelem. Azt mondják, hogy a vademberek a sarkvidéken meztelenül dideregnek, de ki vannak festve és hajviseletük kifogástalan. BÖHME azt mondja, hogy az egész teremtést a *göttliche Magie* tartja fenn. Ez az a pont, amikor minden értelmes gondolkodás megáll és az ember elcsodálkozik. *Alles stehet im Zeichen der Wunder*. Mindaz, ami van, itt válik meghatározhatatlanná. Ezért mindazt jelenti, ami Egy, egyetlen és egyszeri és utánozhatatlan és megismételhetetlen és áthatolhatatlan. Miért? Mert nincs belőle több, csak ez az egy. E képet némelyik tarot-ábrázolás koldusnak mutatja be, egészen helyesen. A koldusnak semmije sincs tulajdon nem köti, és az lehet, aki akar, vagyis az lehet, aki. Ez az Egy az ember, aki ha a birtoklás szenvedélyét levetette, szabad. A szerzetes. A hindu szannjaszin. A tibeti láma. A taoista. A zarándok. Azt lehetne mondani, hogy a vásári bűvész és a kikiáltó és a ripacs fordított szerzetes. De nem. Mindegyik ugyanazt a mágiát űzi. Az Egy mágiáját. A delphoi szentély egyik felirata: *ei*. Annyi, mint: Légy! *Fiat*. Az Ótestamentumban, amikor Jahvét megkérdezték, hogy kicsoda, így válaszolt: vagyok, aki vagyok (héberül ugyanakkor azonban: voltam, aki voltam és leszek, aki leszek). Ennek a Légy-nek és ennek a Vagyok-nak semmiféle előzménye nincs. Senki és semmi másra vissza nem vezethető és semmiből meg nem magyarázható és nem érthető. A skolasztikusok azt mondják, hogy ez az *individuum ineffabile*. Azonosítás nincs és nem is lehet. Senki mással nem egyenlősíthető. Mágikusan egyszeri, mint az ujjlenyomat, mint az arc. Amit meg lehet fogni és megvizsgálni és színvallásra szólítani és megkötözni és megölni, az a kéz, a láb, a test, az értelem, az emlékezet, a tudás, a képesség, a szenvedély, az érzék. Az Egyet nem lehet. Az Egy mindig kirepül és szabad. Amit be lehet csapni és elvakítani és megtéveszteni, az az ész, a szem, a fül, az íny, az érzés. Az Egyet nem lehet. Ez a minden létező meghatározhatatlansága és a létezés egyetlen fundamentuma. Ez a törvény: legyél. Az ember minél inkább ez az Egy, megfoghatatlanságában, annál teljesebben egyesül minden létezővel, aki közül mindegyik meghatározhatatlan egy.

2.

– Béth

  – Hold a sal jegyében (solutio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg"

Kép: Nő-pápa trónusán ül, kezében könyv.

Nem nehéz jel. Sőt, egészen világos. Minden létező a *prima materiából* készült. Valamennyiünket az tart össze, hogy ugyanabból az anyagból (anyagból) vagyunk. Ennek a prima materiának manifesztálnia kell és ez a megnyilatkozott Egység az Egyház. A kép az Egyházat azért ábrázolja nőalakban, mert azt mondja, az Anyaszentegyház szellemi síkon ugyanaz az egység, mint ami anyagi síkon az anyatermészet, vagyis az anyaföld. Az Egyház gyermekei vagyunk. Az Egyház népfölötti és fajfölötti és osztályfölötti és nyelv fölötti egység. Aki csak egyetlen szemet is a népből, osztályból, fajból, nemzetből megtart, az magát az emberiség testvériségéből kizárja. Aki az Egyházból, a pozitív kettőből ki van zárva, örök viszályban, vagyis a negatív kettőben kénytelen élni. Az Egyház vallásfölötti egység, ezért a történeti egyházat a vallásfölötti Evangéliumi Egyházzal nem szabad összetéveszteni. A héber hagyományban a kettő a *Hohma* (görögöknél *Szophia*), a mindent magába foglaló bölcsesség, látás és tudás. Az Egy teljes mása és tükörképe. Az ember ennek a Hohmának megvalósulása: a hasonmás. A történeti Egyház a tükör jegyében áll, de valamit mindig kihagy. Mint ahogy a történeti ember a személy jegyében áll ugyan, de valamit mindig kihagy. A személy és az Egyház megvalósulásának igénye és követelése külön is fennáll, de a kettő csak együtt és egyben valósítható meg. Az emberiség egységének jegyében a bölcs ember áll.

Akinek létkörében minden viszály felbomlik és a megegyezés megteremtődik. Az archaikus korban bölcsnek lenni hivatás volt. A történet korszakában a bölcsök el vannak rejtve. A közhiedelem pedig bölcsnek azt tartja, aki legfeljebb opportunista. Reálpolitikus. Persze ez is az Egyház jegyében áll, de részben negatív, részben fragmentális, részben komikus figura. A reálpolitikus gyáva, vagyis hitetlen. Az egész világ körülötte arról beszél, hogy minden egy, s ő nem meri elhinni. A reálpolitikus egyébként mágia nélkül akar kijönni. S a modern emberre semmi sem jellemzőbb, mint az, hogy ezzel még dicsekszik is. A kettő mélyen mágikus jel. Az Egyben minden mágia együtt van a fény színtelen ragyogásában. A kettőben a fehér és a fekete mágia elválik. A fehér mágus a bölcs, aki egyesít, a fekete, aki elválaszt és ellentétet támaszt. Ezért a bölcs a víz jelében (Hohma, Szophia), a feloldás, a Hold jelében áll. A víz az első tükör. A víz az őanya (prima mater). A Hold (Luna) az oldás (solutio) műveletét végzi. Ha a víz önmagában minden elemet feloldott, telítődik. Ezt a primordiális telítettséget hívja a hindu hagyomány *prakritinek*, az alexandriai görög gnószisz: *Pléromának*. Végül is a Szophia (Bölcsesség, Egyház) jegyében mindenkinek meg kell oldódnia. A legmagasabb oldás-műveletek egyike, amikor az ember az őskor hieratikus tudását (*scientia sacra*) és a megváltás örök tudását (*scientia aeterna*) összeolvasztja. A tarot képén az Egyház térdén azt a könyvet tartja, amelyben a két tudás egyesül. Ez az életszentség könyve.

3.

– Gimel

♀ ♀ – Vénusz a sal jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A császárnő trónusán ül, jobb kezében a sas, az uralom, balkezében a jogar, a föld jelképeivel.

Ez a miráculum. A mágia és a morál egysége, a trinitás és a credo. A világbéke a szabadság jegyében. A Kabalában a kettő neve Hohma, a három neve Binah, vagyis a megkülönböztető ismeret. Ahhoz, hogy az emberiség egysége megteremtődjék, minden embernek fel kell szabadulnia. De a felszabadulás nem a test és nem a lélek, egyedül a szellem jegyében történhet. Ezért a kereszténység azt tanítja, hogy az Atya az, őskor, a törvény kora. A Fiú kora a történet, az apokalipszis, az elválasztás kora. A harmadik kor, amelybe most lépünk a Szent Szellem (pneuma) kora, a szabadság és az Egyház kora. Az alkímia ezt a képletet úgy hívja, hogy a Bölcsök köve. Ez a világ sarokköve. Ezen nyugszik a teremtés. - *Alles stehet im Wesen der Dreiheit*, írja BÖHME. A tarot ábráján a császárnő balkezében lévő jogaron a közepén kettéosztott kör látható. Ez a jel a *sal* jele, az *es majim*, a lángoló víz. A kör felső részéből a kereszt emelkedik ki. A kereszt a négy világtáj és a négy elem egyesítésének jele, a Nagy Négyszeres Ragyogás. Ami azt jelenti, hogy a tűz és a víz (az Egy és a Kettő), vagyis az őskor és a történet a kereszt jelében, a Háromban (a megváltásban) egyesül. Ez a Bölcsök köve. A tarot második ábráján általában Ízisszel is azonosítják. A Háromat viszont Aphrodité Urániával. Aphrodité Urániáról a legtöbbet tudó ember Empedoklész volt. Senki oly hatalmasan nem beszélt az aranyhajú békéről. Van természetesen hazug béke is. Legutóbb ilyen volt az úgynevezett polgári béke, annak a jegyében, hogy mindent hagyjanak meg olyan koszosnak, amilyenné zülleni éppen kedve tartja. Ennek EMPEDOKLÉSZ és LAO-CE tündöklő békéjéhez (a taohoz) semmi köze sincs.

SAINT-MARTIN azt mondja, hogy a Három a szépség száma, mert a Három a materializálódás legelső foka, és ezért alak (szépség) nélkül nem is képzelhető el. A női szépség száma is a Három. Később látni fogjuk, hogy a szerelem száma a kétszer három, vagyis a hat. Minden létező személyben és dologban három mozzanat van: az, első a középpont, a teremtő mozzanat, a szó; a második a megnyilatkozás mozzanata, az értelem; a harmadik az alakotöltés. Mindig a szó nyilatkozik meg az értelemben, és ölt alakot. E három mozzanat közül a másik nélkül egyik sincs. Szó, értelem és alak egy. Ez az Egység a Három.

4.

♁ – Dalet

♂ ♀ – Mars a sal jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Uralkodó trónusán ül, a szék mellett az uralom jele, a sas, kezében a földet jelentő jogar.

A Négy a stabil szám. Ezért a sal jelképe is a négyzet. A világhatalom, vagyis a királyság. Persze nem akármelyik királyság, csak az, amelyiknek bázisa a Négy, más szóval a négy világtáj egységében, a négy elem egyesítésében, a Nagy Négyeszeres Ragyogás jelében áll. Később látni fogjuk, ha ez a királyság nem a Négy bázisára épül, mi lesz belőle: a Négy felsőbb alakjaiban, a Nyolc jelében a mérlegre kerül, a Tizenkettő jelében megvalósulás helyett lábánál fogva fejfelé lóg az űrben, végül pedig a Tizenhat jelében kiderül róla, hogy Babel, és az istennyila belecsap. Eddig minden királyság így járt. Intelem azok számára, akik fejüket hamis királyságok alapításán törlik.

A Négy a törvény és az intézmény száma, éppen ezért annak a borzalomnak a száma is, amit úgy hívnak, hogy hivatal. Kierkegaard azt írja, hogy Isten a rablógyilkosságot is szívesebben nézi, mint a hivatalt. Ez a hieratikus hatalommal, amelynek célja az igazság fenntartása, pimasz és kicsinyes visszaélés. Hivatal ürügyével a történet korszakában alvilági fekete mágia folyik. A király a gondviselő jelképe. Nem az, aki a szellemi egységet hozza, mert ez kizárólagosan az Egyház, hanem aki a személyek szabadságáért jótáll, és ezért az Egyháznak felel. A király az intervenció jelében áll. Ezért királyi jog pénzt veretni. A pénz művelete, mint Guénon mondja, interveniál. Ha a király és a király nevében a kormányzói kaszt, a hivatalok e gondviselői felsőbb hatalommal visszaél, önmaga alatt a bázist felbontja és önmagát pusztulásra ítéli. Az emberi közösséget megtagadja. A kereszténység ezt a vétket a Szent Szellem ellen elkövetett bűnnek mondja és tartja. Különös, hogy a női hivatalnok közömbösebb és aljasabb és kegyetlenebb és pimaszabb. A Kettő kiteljesedése a bölcs ember. A Négy kiteljesedése az Igaz ember. A héber ezt az embert *caddik*nak, a görögök *dikaiosz*nak nevezték. A héber próféta és a görög bölcs és a hindu risi és a kínai künce bölcs is, igaz ember is, mert az egyházi és a világi egység jelében áll. Ha a Kettes számnak a társadalmi hierarchiában a brahman kaszt (a pap, orvos, tanító) felel meg, akkor a Négyesnek a kásatrija, a kormányzói kaszt (a katona, a bíró, a miniszter). Ez a primordiális szellem világi fenntartója és érvényszerzője. Félelmetes kísértése a hatalom, amelyről oly hamar elfelejti, hogy az tulajdonképpen a szellemé (Egyházé). Ha magának tartja meg, vagy vele visszaél, belepusztul. A szellem elől nem lehet megszökni. A Négy realizálódása a kereszténységben az Új Jeruzsálem, az Örök város felépítése. Az Új Jeruzsálem, mint az a Jelenésekből ellenőrizhető, a négyes számra épül (négy fal, négy kapu, négy világtáj felé).

5.

♁ – Hé

♃ ♀ – Jupiter a sal jegyében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A pápa trónján ül, kezét áldásra emeli, előtte emberek térdelnek.

Az ötödik jegy a *quinta essentia*. Ez a négy elem (tűz, víz, levegő, föld) egybeminősülő művelete. Minden szám az előtte lévő számok egyesülésének jele. A Háromban a Kettő egyesül, a négyben a három, az ötben a négy. A négy világtáj uralkodója az öt jegyében uralkodik. A király hatalmát az egyházfő nevében gyakorolja. Ha nem így történik, vagyis ha az Egyházfő az Egyházat, a király a világi államot a hatalomnak (hivatalnak) elárulja, akkor nincs sem Egyház, sem állam, az emberek nem valódi közösségben élnek és a valódiról csak álmodoznak. Ezek az álmok az úgynevezett utópiák, PLATÓN *Politeiájától* kezdve a mai napig. A történet tökéletes utópiája RABELAIS Théléme kolostora. A kolostor felirata: Tégy, amit akarsz. A kolostor a szabadság jegyében áll. Ezért megmérhetetlenül nagyobb, mint Platón, Campanella, Morus és a többiek együttvéve. Ezelősen mind valamely botor törvényt keres, hogy a kényszert fenntartsa. Egyetlen törvény van, a szabadság. Ez a quinta essentia. Végre is nem arra kell gondolni, hogyan lehet a szabadságot valamely ügyes rabulisztikával elsikkasztani, hanem hogyan lehet azt megvalósítani. Aki a szabadságot realizálni akarja, mondja a tarot ábrája, annak az egyházfőből kell kiindulnia. Ha nem innen indul ki, a tarot megmondja, mi történik. Nézzük meg az Öt kép felsőbb fokát, a tizet és a tizenötöt. A tíz a kerék, amelyen két ronda majom közül az egyik állandóan fölfelé, a másik állandóan lefelé mászik. A tizenöt pedig az Ördög. Ha tehát a szabadságot nem valósítják meg, akkor az Egyház tevékenysége nem egyéb, mint értelmetlen körforgás, amelyen majmok ugrálnak, mint a cirkuszban. Aki pedig a kereket forgatja, az maga az Ördög (Antikrisztus). Az Öt geometriai analógiája az ötágú csillag (pentagramm). Kétféleképpen ábrázolják: csúcsával fölfelé és csúcsával lefelé. A felfelé csúcsosodó pentagramm pneumatikus jelkép, a lángoló tűz jelképe, az emberiség egysége a szellem jegyében. A lefelé álló csúcsú a felfordult, a romboló és emésztő tűz jelképe, az emberiség egysége a szellem jegyében. A lefelé álló csúcsú a felfordult, a romboló és emésztő tűz jelképe, a forradalom, az osztályharc, a polgárháború, az elégedetlenség, a lázongás. Ahogy ide tartozik az utópista, ide tartozik a forradalmár, az agitátor, a lázadó. Mindnyájan az Öt, de az improduktív és destruktív Öt jegyében állnak. Ugyanitt áll a zsarnok, egész személyzetével, a porkolábbal, a hóhérral, a politikai és egyéb rendőrrel, a denunciánssal és az árulóval és a terroristával. A csúcsával lefelé álló ötszög az erőszak, a szolgaság, a kizsákmányolás jegye. Az emberiség ezen a keréken forog és a kereket az Ördög forgatja.

6.

7 – Vau

☉ ♀ – Nap a sal jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Jegyespár a hűségkü percében. A férfi és a nő között harmadik személy áll, aki a párt összeadja. Fölöttük a sugárzó napban kis Erősz íját éppen kifeszíti.

A hímháromszög (tűzháromszög) és a nőháromszög (vízháromszög) találkozik. A kettő együtt a tűz és a víz egysége, az *es-majim*, a sal.

Az egységesítő, mint az ábra mutatja a Nap-Erősz. Ez az egyesülés szenvedélye, a szerelem-szeretet. Az egyesülés természetét a szám felső haladványai jelzik. A kétszer Hat (Tizenkettő) megmutatja, mi történik, ha az, egyesülés rossz. A tizenkettő a lábánál fogva felakasztott. Shakespeare azt mondja, hogy jobb jól felakasztva, mint rosszul megházasodva lenni (*Many a good hanging prevents a bad marriage*). A háromszor hat (Tizennyolc) a sikerült egyesülés. A kép azt ábrázolja, hogy a Napból csurog az arany az éppen alatta levő Paradicsomi egyesülésben lévő emberpárra. A Hat csodája, mondják az aritmológusok, hogy a Kettő és a Három benne arányosan találkozik.

SAINT-MARTIN szerint a Hat az anyagban való megvalósulás második fokozata, a kétszer három találkozása. A hatos számban a két Három (trinitas) találkozik egymással. De aki a két Hármat egyesíti, az a kettő között álló harmadik, és a Három fölött a Nap ragyog, amelynek sugaraiban minden lény egyesül. A szerelem a Nap jelében való egyesülés. Ezért ez a jel a találkozás jele ugyanakkor az elszakadásé. A békítő jel, de ugyanakkor az intrikáé. A házasságé és a válásé. A válaszút jele, vagyis az elhatározásé és a habozásé. A bizonyosságé és a bizonytalanságé a hűségé és a hűtlenségé, a mélységé és a tartalmatlanságé, a megnyugvásé és a zaklatottságé. Aszerint, hogy a Nap alapanyagában, a Salban szublimáló műveletét miképpen tudja elvégezni. A Nap mindenképpen az uniót akarja megteremteni. A hatszög és a kör közeli rokonsága közismert, vagyis a kör sugara a kerületre hatszor mérhető fel, e hatszögből két egyenlő háromszög szerkeszthető, s ez a Dávid pajzsa, vagyis az ég, *es-majim*, a tűz-víz jelképe. A hatos szám köralakú szám. Ezért rokon a Háromban Aphrodité Urániával, a Szépséggel. A Hatban két háromnegyedes keringő ütem van, a hím keringő és a nő keringő. Ez a trinitás megduplázódása.

7.

♿ — Zajin

♿ ♀ — Merkur a sal jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Fiatal herceg kocsin ül és két lovát hajtja. A kocsin a címer helyén két betű: **P.M.**

A **P.M.** annyit jelent, mint *primum movens*. Az első mozgató. Ez a megmozdulás és a mozgás jele. Jelképe Dávid pajza és közepén a pont, amely körül a hatszög forog. A Hét a mozgás jele és hétféle mozgás van. A hétféle mozgás, vagyis a hétféle művelet. Ennek a hétféle mozgásnak a Naprendszer hét bolygója felel meg, a Nap a finomítás, a Hold az oldás, a Merkur a megkülönböztetés, a Vénusz a kikészítés, a Mars a kiégetés, a Jupiter a gyökre való visszavezetés, a Szaturnusz a megszilárdítás.

A Hét művelet operálja ki a fényből a szívrávány hét színét és a hangból a skála hét hangját. A hét a mozdulatlanságból való kilépés, a színek és a hangok (*Farben und Töne*, ahogy BÖHME mondja) száma. Ezért a paradicsomból való kiűzetés száma is, az aranykorból való kizuhanásé, a történet száma, az apokalipszisé, mint azt nem is kell bizonyítani, mert a jelenések könyvén a Hetes szám uralkodik. A sorsban, a történetben mind a hét tényező állandó mozgásban van. Baader azt mondja, hogy az ember akkor ért célhoz, ha önmagát hetedik hatványra emelte, vagyis mind a hét műveletet önmagán elvégezte. Ezért a Hét a cselekvés száma. A cselekvő lehet természetesen aktív és tetterős ember, de lehet olyan ember is, aki csak nyüzsög, mint a rovar, értelmetlenül és vak ösztönből. Lehet kalandor, akinek a sors és a változás és a mozgás a mámor egy faja. Viszont lehet a kalandor ellentéte is, aki elzárkózik és a kerítésen soha nem néz túl. Ez a filiszter és a nyárspolgár. Ha ez az ember felelőtlen és könnyelmű és humora is van, lehet bohém. Ne felejtsük el, hogy a Sal itt a Higanyszög jegyében áll, a higany pedig az egyetlen cseppfolyós fém. Akinek elméje mértéktelenül és szabálytalanul, de szüntelenül mozgásban van, az a fantaszta. Ugyanez az ember, csak éppen egyetlen nagy gondolatért él, ez az entuziaszta. Aki a gondolatok mozgása előtt elzárkózik, az a doktriner. A nyárspolgár, a filiszter és a doktriner rokonok, mint a kalandor, a bohém és az entuziaszta. Az egész történet a Hetes jegyében áll, mert a történet nem egyéb, mint a Hét permanens művelete az emberiségen. Az őskor gondolta, hogy a transzmutáció az örök.

8.

♁ – Chet

☾ ♁ – Hold a sulphur jegyében (solutio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Asszony a széken ül, jobb kezében kard, balkezében mérleg. Felirat: Az igazság.

Mondjuk így: ne a hatalmi módszereket keresd, hanem az igazságot. Persze a többség fordítva csinálja Gyakran egészen jóhiszeműen. Így például az újkorban mindenki azt hitte, hogy az a racionalizmus, amely DESCARTES-tal indult, igazságkutató módszer volt. Csak a mi napjainkban derül ki, hogy az igazsághoz kevés köze volt. Olyan hatalmi módszer, mint akár a középkori klerikalizmus. Aki a hatalmi módszert keresi, holtbiztosan csődbe jut. A hatalmat keresi, a hírt, a vagyont, és nem veszi észre, hogy a mérleg egyik oldalára kerül. Ha pedig a mérlegen hamisnak találják, mindjárt ott a kard. Az igazságot nem lehet becsapni. Ez a történet állandó kérdése volt és marad: hogyan lehet az igazságot elhazudni?

Még senkinek se sikerült, és nem is fog sikerülni. Vajon igazsággá lehet tenni azt, ami nem igaz? Igazság az, amit erőszakkal kötelezővé tesznek? Igazság az, amit már csaknem mindenki hazudik?

HÉRAKLEITOSZ erre azt mondja, ha a Nap a neki megszabott pályáról csak ujjnyival eltérne, az igazság istennője tüstént kivégezné. S így jár mindenki, aki az igazságot elhagyja. E jelben állnak azok, akik érzékenyek az igazságra. Azok, akik csak egyszer, kivételesen, most, soha többé, de mégis az igazságtól eltérnek. És azok, akik sapkájukat földhöz vágják és azt mondják, nincs igazság a földön. És azok, akik éheznek és szomszúhozzák az igazságot. Persze van igazi és van hamis egyensúly. Ilyen álegyensúlyokat teremtenek a különféle rendszerekkel, amelyek egészen az ostobaságig csalhatatlanok és a megrendíthetetlenségig egyensúlyban vannak. Volt rá elég példa. Az egyensúly titka nem az, hogy a két serpenyőben mi van, hanem, hogy mi van a közepén. A mérleg a mérték. A mérték a közép. A közép a szabad személy. Az igazság hatalma ezen a közepszerűségeen nyugszik A Mágia? GOETHE így kiált fel: *Ó, csak a mágiát tudnám feledni!* Minek? Ilyet csak az olyan ember mond, aki a Nyolc műveletét nem ismeri. A mágiától is csak úgy szabadul meg az ember, mint a többitől, vagyis úgy, hogy a dologba éberem belekalkulálja. Számol vele. Nehogy az leszámoljon vele. A mágiát is ellenpontosítani kell. Ez a nyolc művelete, az *equilibrium*. A mágiát morállal kell ellenpontosítani. Mint a varázst az étosszal.

MÁGIA + MORÁL = HIT

A hit a közép, s ha ez megjelent, nincs baj. A serpenyőkkel hiába manipulálok. A közepén kell kezdeni. Amit a két serpenyő mond, az csupán tükrözés, visszfény és visszhang, ellenpont és tézis-antitézis, szubjektív-objektív

Mindnyájan tudjuk, hogy van igazság. A jelkép nőalakot ábrázol. A nő komisz hivatalnok, mert a hivatal bűncselekményében teljesen el tud aljasodni. Igazságérzete azonban csalhatatlan. A nő tudja, hogy az igazság nem törvény, hanem tudás és világosság dolga. Az igazság nem köt meg, hanem felold. Ezért áll a Hold, vagyis a víz jelében. Ezért mondják, hogy az igazság a szellem vize (BÖHME: *Geistwasser*).

9.

– Teth

 – Szaturnusz a sulphur jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Öreg ember, balkezeben bot, jobb kezében égő lámpát magasra emel. Felirat: A remete.

Ez a mozgás a Szaturnus mozgása. A Szaturnusz féme az ólom. Az ólomról az alkimisták azt mondják, az egyetlen fém, amely önmagát oldja.

A magány az, egyetlen életforma, amely önmagában az élet összes kérdését meg tudja oldani. Ezért mondja LAO-CÉ, hogy az embernek szobájából se kell kilépnie, mégis megtudja azt, ami az egész világban történik, beutazza az összes tájat, átéli az egész történetet, eljut a túlvilágra. Hamis képet formál az, aki azt hiszi, hogy az ember a magányban egyedül van. SZENT ANTALt kell csak megkérdezni. Vagy a tibeti és a hindu remetéket és a taoista szerzetest és RUYSBROEKöt. Van zshivajgó magány, amikor a világ tele van bűbajos nőekkel, s ezek az ember álmainak meleg légkörében kitűnően érzik magukat. Van misztikus magány. A görögök régen *szigének* nevezték a hieratikus csendet. Az Athosz-hegyi barátok *hészükhiának* hívták. Az ember önmagának saját lámpájával világít. Ez az ólom. Az egésztől itt saját maga akar meggyőződni. A Szaturnus bizalmatlan bolygó. Szórszálhasogató és absztrakt és egoista. Ezért monomániás és monológ. Kassner azt állítja, hogy a remete és a zsarnok közeli rokonok. Ezért mind a ketten szigorúak és kegyetlenek. De elsősorban önmagukkal. A remete ellentéte a világfi, szintén ide tartozik, aki ha egyedül marad, legalább a tükörbe kell nézzen, egyébként unatkozik és elálmosodik. A Szaturnusz a Sal jegyében a mágikus teremtő, de ott is egyedül áll, ott az Egyes szám. A következő (harmadik) körben a Szaturnusz az Ördög. Mert a test és a lélek körében az ember élhet egymagában, de aki a szellem körében elzárkózik, ördöggé lesz. Ez minden monológ és monomániás és magányos vállalkozás hallatlan veszélye: az összes ellenállások kikapcsolása. A remete csak saját üdvével törődik. Ezért a kereszténység a remeteséget elveti. Aki nem szerelmes és nem nősül meg, és nincs barátja és nincs ellensége, és nem él a többivel együtt, és magát az egészből kivonja, az hiába világít lámpásával, az utat nem találja meg. A Kilenc egyébként a háromszor Három, a háromszorosan anyagot öltött szám. Ez a maximális coagulatio, ezért is áll a Szaturnusz jelében. Ha a haladványsor Kilencnél megállna, az egész világ ólomból lenne.

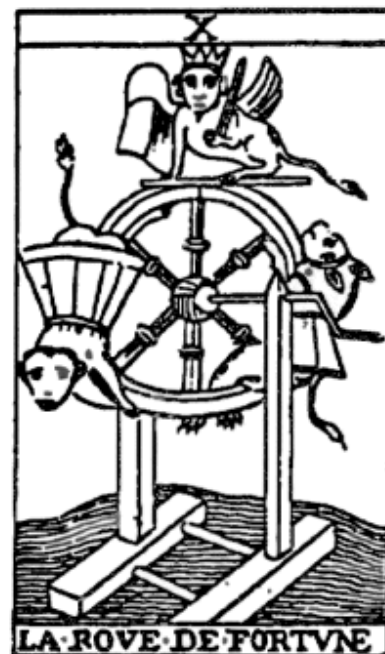
10.

— Jod

☉ ♁ — Nap a sulphur jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Kerék, amelyen a majom balról lefelé, jobbról fölfelé mászik, a kerék fölött szárnyas lény, kezében tekercs. Felirat: A szerencse kereke.

Ez az a jegy, amelyre vonatkozóan a kereszténység és a hagyomány között a különbséget a lehető leghatározottabban meg kell vonni. Minden gondolatnak, amely a hagyomány körébe tartozik, közös és végső ismertetőjele a körmozgás. Az Upanisádok azt tanítják, hogy Brahman, a teremtő istenség álmából felébred, és ez az ébredés megfelel annak, hogy kilélegzése megkezdődik. Belsejéből kirepülnek a csillagok és a napok és az elemek és az állatok és a lelkek. Ez a kilélegzés tart 432 milliárd esztendeig. Aztán az egész világegyetemet újra belélegzi, és ez ismét 432 milliárd év. Most üresség van, Brahman elalszik és álma ismét 432 milliárd év. Akkor a világot újra kilélegzi, belélegzi és alszik. Ez az örök körforgás. BUDDHA nyomán sokan a reinkarnációban hisznek: a lelkek a halál után a túlvilágra kerülnek, de a földre ismét megszületnek, és a keréken sok ezerszer megfordulnak fel és le fel és le. Egyiptomban is valami hasonlót tanítottak, és PLATÓN igen sokat beszél róla. A nagy világmozgás kör alakú. Ezért az emberi sors is örökké kering. A keresztény embernek azonban olyan értelemben sorsa, mint ahogy a régieknek volt, nincs. A keresztény ember sorsvonalára, mint PÁL mondja, nem a kör, hanem a metanoia (megfordulás). Visszafordul, vagyis a körből kilép. Kereszténynek lenni ezért annyi, mint a reinkarnációk sorozatából kilépni. Mint a körből kilépni. Nincs a kereszténységtől idegenebb, mint a sors, a karma, a fátum, a végzet, vagy ahogy az orfikusok mondták, a *heimarmené*. Ezek mind kör alakú, önmagába visszatérő, csaknem reinkarnatív szavak. A történeti emberiség a sors és a karma, stb. helyére az élet szót tette. De az élet jellegzetes történeti szó, a benne lévő rossz végtelenség (alaktalanság) miatt egyre használhatatlanabb. Ha merő biológiai életet jelent, akkor abszurd és hamis. Ha azon túl mutat, elvész valahol, senki se tudja, hol. Az élet szubsztanciátlan valami. A kereszténységnek a sors, illetve az élet helyén új szava van, amely a keresztény ember létmozgását szabályozza és irányítja, de még nem tudjuk kimondani. Ez persze nem a fejlődés. Ha mégis ehhez hasonlít, akkor sem a szcientifista evolúció, hanem az eszkatológiai célok elérése. A fejlődés üdvtörténeti fogalom. Annyit már mindenesetre tudunk, hogy a keresztény ember nem a körmozgás, hanem a fejlődés jegyében áll. Egyszer. Egyetlenegyszer. Soha többé és visszatérés nincs. Itt és most kell megtenni azt, amit meg kell tenni. A hagyomány életmozgása a kör, a keresztény élet mozgása csak a zenével (vagy az alkímiával) érhető. Bonyolult átminősülési folyamat ez, (transzmutáció), amelyről a keresztény szerzők PÁL apostoltól PASCALig éppen eleget írtak.

A tarot tizedik képében a Nap a sulphur jegyében, a Tűz a tűzben áll. Akinek még van sorsa vagy karmája, gyorsan élje le, és belőle lépjen ki. Aki a karmában marad, az a szamszárában marad. A szamszára a hindu hagyományban az, amit a kép mutat: fel-le, fel-le. De, mint HÉRAKLEITOSZ írja, az út fel és le ugyanaz. Értelmetlen keringés. Értelme csak a fejlődésnek van. Ez a kerék, ahogy itt forog, gépiesség. Minden gép ide tartozik ebbe a körbe, minden

gépiesség, főként a legveszedelmesebb gépiesség, a szokás. És a fixa idea, amely körül az ember kering, mint a majmok a keréken. Ez a rulett, vagy a szerencsejáték. A szerencsét, a véletlent és a valószínűséget nem szabad összetéveszteni. A szerencse értelme mágikus, a véletlen az értelem-minimum, a valószínűség tört-értelmű szám. Ide tartozik a játékos éppen úgy, mint az, akinek rögeszméi vannak, a bolond szokások rabja, az elgépiesedett ember. Ide tartozik az, aki örökké sűrög-forog, maga sem tudja, miért, túlbuzgó és mohó, de ide tartozik ennek negatívuma is, a letargiás, aki irtózik attól, hogy a keréken forogjon. Ide tartoznak a rögeszmék gondolati képletei, mert semmi sem tér olyan kerékszerűen és gépiesen vissza, mint éppen a rögeszme. Ide tartozik ezért minden izmus, minden világnézet, amely a körben való ugrádozás rövidzárata és a mániákus butaság önvallomása. Ezek mind mágikus ciklusokban forognak, káprázatban, vagyis a szamszárában. BÖHME ezt a jelet *Angstradnak* nevezi. Ez a félelem és a szorongás körtánca. Ixion kereke, mint a görögök mondták, vagyis a tantaluszi mozgás, örökké ugyanarra a pontra vissza.

11.

☿ – Kaf

♀ ♀ – Vénusz a sulphur jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: F fiatal nő az oroszlán állkapcsát szétfeszíti. A nő fején ugyanolyan lemniszkáta kalap, mint a mágus fején volt. Felirat: Erő.

Az erő, és természetesen az erőszak. A kettőt egymástól úgy lehet megkülönböztetni, hogy az ember meghallgatja, mit mond. Ha igazat mond, akkor erő, ha hazudik, akkor erőszak. Az erőszak álerő. Az álerős a desperát hatalmas, aki fél, ezért hazudik s minél többet hazudik, annál jobban fél. Az erőszak az erőtlenség. Nemhogy oroszlán, de még liba száját sem tudja szétfeszíteni. Ezért van szüksége zsarnokságra és terroristákra. Az erős szelíd és gyengéd. A franciák azt mondják, hogy a túlradó erő jele a *politesse*, a tapintat. Aki szigorú, olyan mértékben kénytelen szigort alkalmazni, mint amilyen erőtlen. A Tizenegyes azonban az elhatározás jegye is. Elhatározás és cselekvés és álom, mert az álmodozás a legaktívabb cselekvések egyike. Az ember életét az határozza meg, hogy milyen álmai vannak. A súlyt jó mindig az álmokra helyezni, és nem az erőset játszani. Aki folyton az erőset mutatja, belül elpuhul, ezért katonák, akik hivatalból harciasak, belül femininek, mint írásuk is mutatja. Az erő (tett) minden esetben meghatározhatatlan, vagyis mágikus. Ezért az erőt megszemélyesítő nő fején ott van a lemniszkáta kalap.

12.

♁ — Lamed

♃ ♁ — Merkur a sulphur jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A lábánál fogva, fejjel lefelé lógó akasztott. Úgy csüng, mint az inga. Keze hátul össze van kötözve. Felirat: Az akasztott.

A legnagyobb erő ahhoz kell, hogy az ember saját egoitását hatályon kívül tudja helyezni. A vallás nyelvén ez, az áldozat. Ez a valami, ami az ember előtt mindig nyitva áll. Itt korlátlanul gyakorolhatja szabadságát. Mert az önfeláldozás a legszabadabb aktus. Keleten a leghatalmasabb jogagyakorlatok ennek a jelnek jegyében folynak le. Ilyen elsősorban a tibeti Csöd. Ez a morál jegye. És ugyanakkor természetesen a *moral insanity*é. Júdás és Prométheusz. Júdás szabad elhatározásából fel is akasztotta magát, s ha ítéletkor valamiért, ezért az egyetlen szabad tettéért kap kegyelmet. Prométheuszt, mivel nem volt ereje az áldozatot meghozni, a sziklára akasztották. Ez az egoista, és a szent. Ez a szerénység és az alázat jegye, és a tanítványoké. Ugyanakkor a szégyentelen mohóság jegye, amely végre is lábánál fogva fejjel lefelé lóg. Az újabb lélektan azt mondja, hogy iniciációs álmok akkor érnek csúcspontra, amikor valaki azt álmodja, hogy fel van akasztva. Miért?

Mert akkor szabadult fel. Akkor tudja a földet, egy szál kötélén függve ugyan, de mégis elhagyni. A szentséget megízlelni. A kelta papok, amikor a szakrális fagyöngyöt szedték, azt az ágat amely a földre hullott, eldobták, mert a szentségét elvesztette. Tartsd magad mindig fenn, vagy ami ugyanaz, lent, légy alázatos, légy tanítvány, és gyakorold magad az áldozatban. A Tizenkettő egyébként különös szám: e számban a tér (4) és az idő (3) száma található. Ezért a kozmosz száma. Tizenkét zodiákus jel van és tizenkét tanítvány. A gnosztikusok azt mondják, hogy a megváltás korában az emberiség matézise a tizenkettes számrendszer lesz.

13.

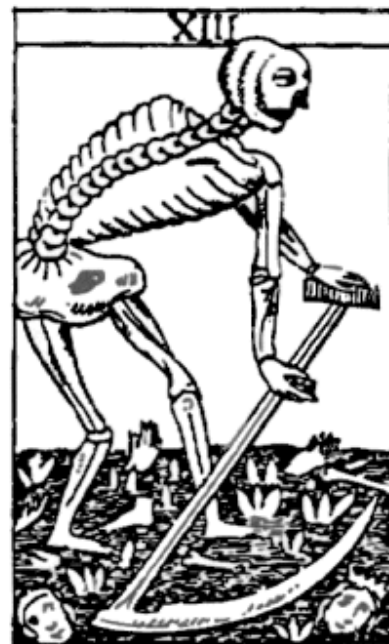
– Mem

♂ ♀ – Mars a sulphur jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Csontváz, kezében kaszával, virágos réten kaszál.

A Tizenkettő a kozmosz száma. Ha az ember ehhez a számhoz egyet hozzátesz, a kozmoszból kilép. Ez a halál, a nagy transzmutáció. Az Egy a mágus, a csináló, az alkotó, a tolték, a poiétész. A Tizenkettő plusz egy: a metapoiétész. Nietzsche szavával az *Überschöpfung*, amikor az ember önmagát önmagából és önmaga fölé alkotja meg. Ez a metapoiészis. Ugyanaz a szó, mint a transzmutáció. Mi az, amit az ember önmagából és önmaga fölé alkot?

Az arany. A halálvonalon az ember csak annyi aranyat vihet át, amennyit önmagából csinált. Minden egyéb itt marad és megrothad. Az alkímia az a tudás, amely az embereket arra tanítja, miképpen csinálhatnak magukból a lehető legtöbb aranyat. Az asztrológiában e kép megfelelője az úgynevezett nyolcadik ház, szintén a Mars, vagyis a Skorpió jegyében. A Mars a tűz, a Skorpió a forró, földalatti, vulkanikus, kénes (szulfurizált) víz. E jelben minden elem elég, kivéve az aranyat. Az arany pedig nem egyéb, mint a szublimált (naposított) sulphur. Darabosan fordítva: a szellem tüzeben égő lélek, vagyis a lélek tüzeben égő szellem. Ezt a lángot látta Mózes a csipkebokorban. A halál az ember végső *calcinatiója*, mindenki saját maga dönti el, hogy e művelet után benne mi marad meg.

14.

♃ — Nun

♃ ♁ — Jupiter a sulphur jegyében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Szárnyas nőalak, két kezében két korsó, a folyadékot az egyik korsóból a másikba tölti. Felirat: Mérséklet.

A halál azt jelenti, amit ez a kép mutat. Az embert az egyik korsóból a másikba töltik. A halál erénye a türelem, a mérséklet, a fegyelem, a tudás. Delphoiban az egyik nagy felirat: *méden agan*. Mindent mértékkel. Mérték és mérséklet.

Nem szabad lázadozni. Senki se legyen türelmetlen. Feladatát végül is mindenki megkapja. Ez a türelmes és a türelmetlen izgalom jele. A nyugtalanságé és a csendes várakozásé. A halálvonal a mérték. Itt derül ki, hogy mi ér valamit és mi a szemét. Ez a halál-calcinatio művelete. Most következik a *reductio*. Eddig, az úgynevezett életben vagy a sorsban a pátosz és a retorika volt, a nagy hazugságok és hiúságok és a káprázat és a cirkusz. Most következik az étosz és a higgadtság. Ez a nagy erény mátrixa. Ide tartoznak a szorgalmasok és a munkáskezek, a fáradhatatlan tanulók és a hívők, akik tudnak tisztelni és hódolni és várni. Persze ide tartozik a fanatikus is és a stréber is. Ide tartozik a türelmetlen, aki mohó szemét az üdvre vetette még mielőtt arra megérett. A fanatikus az, aki teendőjét a rögeszmében látja. Fanatikusnak nem étosza van, hanem fixa ideája és azt hiszi, ha nem saját, hanem más szakállára örült, máris helyes úton jár. A fanatikus az, aki azt hiszi, valamit biztosabban tud, mint amennyire valamit tudni lehet. A stréber pedig úgy látszik, tud várni. De a stréber mohón és lihegve vár, és a peccenyére lesben áll. Közben fogát csikorgatja. Nem hajlik, nem görbül és nem szorgalmas, hanem túlbuzgó, nem szerény, hanem bujkál. Nem alázatos, hanem megalázokodó. Nem szolgál, hanem szolgálai. Nem türelmes, hanem ülepe van.

15.

– Szamech

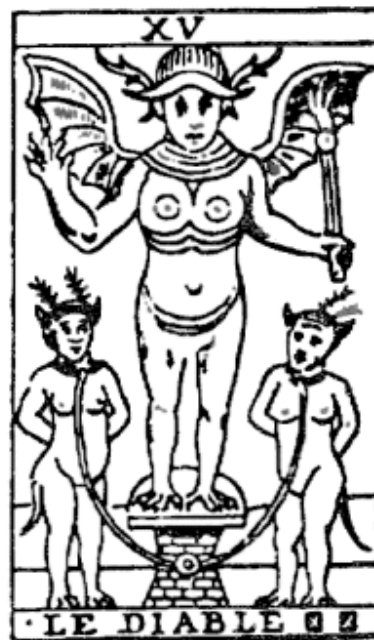
  – Szaturnusz a higany jegyében (coagulatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Meztelen, démoni lény, denevérszárnyakkal, phallosszal és női mellel, bal kezében bot. Előtte nyakán kötéllel összekötött emberpár. Felirat: Az ördög.

Különösen jelentős, hogy az ördög hermafrodita, a szexus erős kiemelésével. Azért áll előtte az emberpár. Az ördög az eredendő bűn. Hogy ez a bűn a szexussal miképpen függ össze, nem tudjuk, csak azt, hogy összefügg. A szemita körülmetélés törvénye ezt a tudást őrzi, de senki sem emlékszik reá. A szexus valamilyen sötét mágikus veszély, amit mindenki érez. De hiába érez. A férfi és a nő nyakán meghurkolva e sötét veszélyhez van kötözve. Lehet, hogy a szexus a hermafrodita aktus. Az a hermafrodita, akit a kép mutat, elég étvágyrontó, bőregérszárnyaival és émelyítő hímnő ábrázatával. És lehet, hogy az egyesülésnek nem a hermafrodita, hanem az androgün jelében kell megtörténnie. Aki ezt a műveletet megtalálja, az ördög köréből kilépett. Az alkímia azt mondja, hogy ez a Rebis megvalósulása. Újabban az isteni androgün jegyében való élettevékenység gondolatát *theandriának* hívják (SZOLOVJEV). Amiről itt szó van, hogy az ember legmélyebb szenvedélyének, a szerelemnek jegyét át kell helyezni. A hermafroditából az androgünbe. A rossz Kettőből a jó Kettőbe. A férfi és a nő között a képen a hermafrodita áll. A rossz Kettő ördögöt nemz. Ennek a jelnek fordítottja lesz a Tizenkilences, ahol a férfi és a nő között és fölött áll a Nap. A kör itt teljesen bezárul. Kezdődik a hatossal, ahol a férfi és a nő egybekel (tűz és víz háromszöge egyesül).

Ha ez az emberpár a hermafrodita jegyében áll, a pokolba kerül. Ezt tudjuk. A házasságok többsége ezt bizonyítja. Azt kellene megvalósítani, hogy a házastársak egyesülése az androgün jegyében legyen. Le kellene vetni minden démont. Mert ez a mátrix a démonok mátrixa. És a kísértés. A félelemé, és pedig a megalapozott félelemé. Mert itt igazán van mitől félni. Ez a bűn és a bűncselekmény mátrixa, de ugyanakkor azé a gyanútlané, aki azt mondja, a rossznak nincs realitása. Ez a sötétség és a zavar és a zaklatottság és a lelkiismeretfurdalás, az álmatlan éjszaka, az összetévesztés jele. Ide tartozik a szexus körébe tartozó mindennemű titkos aktivitás, főként a kacérság és a csábítás. Az ördög mindig csábít, lásd Faust. Persze a sötétség pozitív értelmét külön kell választani. Akit a régiek a nagy Éj-anyának (Egyiptom: Modra-Neet) neveztek, az tiszta és mély. Az ördög, a zavaros sötétség jegyében áll a kéjvágy, a zabálás. Ide tartozik a parazita. De ha a rossz félelem itt lakik, itt lakik a jó is, mert van démoni és hieratikus reszketés. Ez utóbbi értelemben mondja GOETHE, hogy ami az emberben megborzong, az éppen a legnagyobb (*Schaudern ist dein bester Teil*). Az ördög elől nem kell kitérni. Sőt. Oda kell menni hozzá és meg kell ismerni. Ha az ember megismeri, csalódik. Hallatlanul unalmas és émelyítő. Aki az ördögtől nem fél, attól fél az ördög.

16.

♃ – Ajin

♂ ♀ – Mars a higany jegyében (calcinatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Torony, tetején korona, a villám beleszap s a korona lehull. A torony körül bukfencező és menekülő emberek. Felirat: Isten háza.

Isten háza az Egyház. De ha az Egyház nem valódi, akkor a Babel. Akkor azonban nem Isten lakik benne, hanem a bálvány. És nem a termékenység, hanem a pusztulás jegyében áll. A bálványról azt mondják, hogy irreális. A bálványnak nincs világa, mindig a semmiben van. Ezért absztrakt és terméketlen. És ezért a valóság villáma mindig beleszap és lerombolja. Az ördög elől nem lehet kitérni. Isten elől még kevésbé lehet kitérni. Ezért, ha az Egyház nem az egész emberiség egységét valósítja meg, akkor megvalósítja a nyelvzavart. Ezért ez a zűrzavarok mátrixa. Mindenekelőtt a hamis profétáké, a sarlatánoké, a propagandáé, a dilettánsoké, a kiagyalt rendszereké, főként az úgynevezett idealizmusé. Bárhol és bármikor a földön eszmények jelentek meg, ott a háttérben mindig zsványok álltak, hogy az embert becsapják és zsebét kiforgassák. Amit Babelnek nevezünk, az a meg nem-különböztetésből eredő zűrzavar álegysége. A dolgokat meg kell különböztetni és mindegyiket helyére kell tenni. Az embereket fel kell szabadítani, mindenki legyen az, aki. Akkor az egység megvalósul. Aki álegységet kísérel meg, úgy jár, mint a babiloni torony építője. Ha nem szabadít fel, összezavar. Mít jelent felszabadítani?

Felszabadítani annyit jelent, mint mindenkinek jogát az önálló életre és autonóm életvezetésre fenntartás nélkül elismerni. A megkülönböztetés műveletének eredménye az egység. Aki megkülönböztetés nélkül egységet akar teremteni, az nem Egyházat épít, hanem a Babelt építi, s abba a villám beleszap. Aki önmagát absztrakt gondolatokból építi fel, arra a realitás lesújt. A Babel mátrixából érthető meg minden a valóságtól egészségtelenül elzáródó mű és törekvés. Főként az úgynevezett eszteticizmus, az önmagáért való művészet, a szép a szépért. E művészetben semmi sem valódi, amint a hamis profétákban, minden hazug a sarlatánban, a dandyben és a divathölgyben. Ide tartozik a maszk, az áltatás, a szélhámosság, a szerep, a festék, az etikett, a faszád, a hamis retorika, a hamis pátosz. A színház az, ami e sok Babelt leleplezi. A színház a hieratikus káprázat jegyében áll. Hódolat az örök és szakrális májja előtt. Mert a színház forma, s ezért lényeg, s ezért valódi szám. A színházban a káprázat és a valóság egy, úgy, mint a világban egy a valóság és a káprázat. A színháznak is négy fala van, mint az Egyháznak és az Új Jeruzsálemnek (a sal a kocka jegyében áll), de a negyedik fal a néző (nem pedig a kíváncsi) számára megnyílt, hogy mindenki abba, ami történik, beleláthasson.

A színpad a negyedik fal, vagyis a maszk levétele. Különbséget kell tenni néző és kíváncsi között. A néző a színpadot és önmagát egybelátja a tükörben és a képben és a hasonmásban, ezért a valóság jegyében áll. A kíváncsi a negyedik falat le akarja bontani, hogy más titkát kiszaglássa és nem tudja, hogy amit lát, az saját maga. A kíváncsi az indiszkrét, a pimasz, a szégyentelen, a mohó, aki élet-kapzsiságban szenved (ressentiment). A színész is ide

tartozik. A színész, a káprázat és a valóság közvetítője, aki a nézőnek a valóságot a káprázat nyelvére fordítja. Ide tartozik a szerep, de az az ember is, aki szerepéből sohasem esik ki, az úgynevezett karakter. Annál rosszabb neki. A karakter, mint mondják a butaság egyik felsőfoka nélkül elképzelhetetlen. Maszkjában eszelős komolysággal hisz. De ha itt a karakter, itt van a komédiás is, aki a szakrális maszkot nem veszi komolyan és életét elvicceli. S ha ide tartozik a színész, akkor ide tartozik a ripacs is, aki sem valóság, sem káprázat, csak a kulissza.

17.

– Pé

  – Vénusz a higany jegyében (preparatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Középen fent egy nagy, körülötte hét kisebb csillag. Az előtérben fiatal nő térdel és a forrásból vizet merít. Felirat: A csillag.

Ez az örök fiatalság, vagyis az örök pogányság mátrixa. BAADER a pogányságot csillagfényes éjszakának nevezi. Ezért ez a mátrix az archaikus kornak felel meg. Az összes hagyományok a csillagok fényének jegyében állnak. Csak éppen annyi világosság van, hogy az ember el ne tévedjen.

Ezért volt az őskorban az asztrológiának olyan nagy jelentősége és szerepe. De a mátrix a kozmoszt is jelenti, a világegyetemet és a természetet. Ezt a képen a fiatal nő jelenti, aki az élet vizéből merít. Ez az ifjúság, vagyis az érzékenység, az örök sebezhetőség és megcsalhatóság. Jaj annak, akinek rinocéroszbőre van és már nem sebezhető és akinek már nem fáj semmi.

Itt áll a gyermek, aki a legérzékenyebb. De itt állnak az ősök is, akiket Iránban *fravasik*nak, Indiában *pitrik*nek, Júdeában atyáknak, Kínában ősöknek hívtak. A latin lares. A fravasik és a pitrik az élet felvigyázói (*phylakész pneumatón*) a lelkek őrzői. Ezek az atyák a csillagvilágban laktak, hogy mindig a föld közelében legyenek. Ha a lélek a földről eltávozik, először ebbe a körbe lép át. Ez az éter, az asztrál-világ. Ide tartozik az ihlet, az intuíció, a sugallat, de ide tartozik az álihlet, az okkultizmus is. Aki itt tájékozódni akar, annak a misztikusokat kell olvasnia. Mert ide tartoznak a próféták, a látnokok, a szibillák, a püthiák, akik ezzel a világgörrel kapcsolatban állnak.

18.

– Cadé

  – Hold a higany jegyében (solutio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A középén fent a Hold, alatta két bástya. Két kutya egymással szemben egymásra ugat. Lent a víz és a vízben rák. Felirat: Hold.

Ezt a mátrixot nem is lehet másként értelmezni, mint az előbbi egyenes folytatását. Az előbbi az archaikus kor egysége volt a hagyományban. Ez itt a két bástya és az egymásra ugató két kutya a történetben mindig a kettő viszálya. A kép szerint a történet dialektikája olyan, mint a két kutya egymásra csaholása a holdvilágos éjszakán. Lehet. Persze a nagy csaholás közben kiontott vért is figyelembe kell venni. De miért van ez a nagy acsarkodás?

A megoldás a kezünkben van. A történet már nem az éjszaka, hanem a derengő holdvilág ideje. A Hold egyébként a túlvilágnak a csillagoknál magasabb foka. A lélek az asztrálvilágból a Holdba érkezik. A hinduk szerint a Hold az emberhez sereg kérdést intéz. Ha ezekre meg tud felelni, továbbmehet, ha nem, vagy hibásan válaszol, vissza kell fordulnia. Aki a Holdban marad, az a Víz-paradicsomba léphet. Ez a mexikóiak *Tlalocan*ja. A Hold nem önfényű test, hanem a Nap tükre. A lelkek itt a Holdban ilyen visszfényben élnek. Ez a tükör világa. És a nőé. A hiúság és az okkultizmusé. A materializmus, mint okkult természetfilozófia szintén ide tartozik. Ez a lunáris tudás helye, ezért mindaz, amit a történet tudásnak tartott és tart, a Hold jegyében áll, főként az úgynevezett felvilágosodott természettudomány. Az azonosság (ellentét) logika is ilyen Nap-Hold szembe állás képekben gondolkozik. A történet a visszfény korszaka. A történeti ember a valódi fény visszaverődésében él. Ezért ez az ellentétek és az összetévesztések, a zavar és a félhomály, a hamis distancia a derengés és a tévelygés mátrixa.

19.

♁ – Kof

☉ ♁ — Nap a higany jegyében (sublimatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Fölül középen a Nap. Alatta emberpár paradicsomi meztelenségben. Mögöttük fal. Felirat: A Nap.

Ez a Heszperiszek kertje, vagy ahogy az egyiptomiak mondják, *Sekhet-Hetepet*, és ahogy a tibetiek mondják *Csenreszig*. A mennyország. Az előbbi két jellel szorosán összefügg. Az asztrávilágból (csillagok, 17) a lélek a Holdba kerül (18), és ha a kérdésekre válaszolni tud, beléphet a Napba. A Nap a fény és a meleg helye. A Nap az Egy. A kép az emberpár szexusát nem emeli ki. Azért nem, mert itt az egyesülés már nem a hermafrodita, hanem az androgün jegyében történik. A Nap az isteni androgün. A régieknél minden életcél a Nap jegyében állott. A chirológia Nap-vonala az életrajz természetes kiegészítése. A Nap fénye az arany. Az alkímisták, amikor az aranyat keresték, az örök életet keresték. A Nap a nagy jótévő, nincs benne semmi zárkózottság, félelem, visszautasítás, fősვნყség, hazugság, bosszú, irigység, mérég. A csillagos ég a pogányság és a hagyomány kora volt, a Hold a történet kora, a Nap a szabadság és a személy és az Egyház korszaka. Itt az emberek nem a nyakuknál fogva összekötve élnek együtt, hanem önkéntelen örömben egymás felé megnyílnak, mert szabadok. Ez a valódi Egység. Ezért a Nap és az értelem összetartozik. A Nap és a szem és a látás és az éberség. A képen lévő fal ezt a korszakot az előbbiektől megkülönbözteti, nehogy azokat összezavarja. A fal nem a Bábel, hanem az Új Jeruzsálem, vagyis a megújított Paradicsom fala.

20.

♃ – Rés

♃ ♃ – Jupiter a higany jegyében (reductio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: A lángoló Nap közepében angyal jelenik meg és kürtjébe fúj. Az előtérben lent a sírok megnyílnak és a halottak feltámadnak. Felirat: Ítélet.

Sohasem szabad elfelejteni, hogy aki az ember fölött ítél, az nem másvalaki, hanem saját maga. A lelkiismeret. A külső bíróság felé csak az kerül, aki az önmaga felett való ítélkezést elhanyagolja. Ha életem fölött éberem vigyázok, nincs szükségem bírákra.

De ha csak egyetlen pontban is kihagyok és a dolgot elvétem, engedékeny és elfogult vagyok, vak és léha, a külső bíró azonnal kürtjébe fúj. Nem szabad azt hinni, hogy vannak emberek, akik az önmaguk felett való ítélkezést maradéktalanul és tökéletesen végzik. Ezért is van szükség végül olyan bíróságra, amely az elvétett ítéleteket korrigálja és a mulasztásokat az ember helyett elvégzi. Az utolsó ítélet nem rémület. A nagyszerű az, hogy a szemetet, amit magamból nem tudtam kisépni, az ítélet majd alaposan kiszórja. Végül tiszta lehetek. Önmagamtól sohasem tudnék az lenni. Sajnos, nem szeretem magam eléggé, korrupt vagyok. Az ítéletre várakozni kell és tudni, hogy az nem a kegyetlenség, hanem az igazság jegyében áll. Kegyelemre nem szabad számítani. Kegyelem van, de jaj annak, aki arra hivatkozni mer. Ez a legmagasabb fokú szellemi művelet. Ez a jó és a rossz megkülönböztetése.

21.

♁ – Tau

♁ ♁ – Merkur a higany jegyében (separatio).

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Koszorú, közepen fiatal nő, balkezeben tekercs fölfelé, jobb kezében lefelé áll. A kép négy sarkában az állatkör négy sarokjegye: a Bika, az Oroszlán, a Sas és az Angyal. Felirat: A világ.

A tarot harmadik körének tanulsága, hogy nem a boldogság, hanem a létezés centruma felé kell orientálódni. A boldogság-szenvedély az embert korrumpálja. Ami pedig a centrumban várja, nem a boldogság, hanem az üdv. A boldogság a sors körébe tartozó fogalom. Nekünk pedig már régen nincs sorsunk, hanem az életen keresztül tartunk a létezés valamely új megfogalmazása felé. A tarot harmadik köre a célhoz érkezett. Ez a cél a quinta essentia. A négy jel a négy elemnek felel meg. A Bika (tavasz, kelet, föld), az Oroszlán (nyár, tűz, dél), a Sas (Skorpió, ősz, nyugat, víz), az Angyal (Vízöntő, tél, észak, levegő). A négy elem között a közepen koszorúban áll az ötödik, a kvintesszencia, a négy tömény kivonata. A négyszögben a kör, ez a kör négyszögletesítése, illetve a négyszög körösítése a centrum bevetésével. A kört csak a középből tudom négyszögösíteni, vagyis stabilizálni. A kör és a négyzet (lélek és test - sal és sulphur) csak a harmadikban minősül át (inqualál, transzmutálódik), a harmadikban, vagyis a szellemben, a higanyban. Ezért a huszonegyedik mátrix a higany, a higany jegyében. (Merkur a Merkurban.) Ez a világ jele, vagyis az egyetemességé. Nem a fensőbbrendű emberé, hanem az univerzális emberé. Nem a kivételé, hanem a normálisé. Ez az egyetemes és univerzális ember a kozmosz (a négy világtáj) és elem kvintesszenciája. E világba az ember csak az ítéleten (apokalipszisen) keresztül jut el.

A koszorúban álló nő egyik kezében a tekercset fölfelé, a másikban lefelé tartja. Akinek a tekercse fölfelé fordul, az ide beléphet. Akinek tekercse lefelé fordul, az kívül marad a kozmoszban, az elemek között.

0? 22 ?.

 – Sin

"Nézz meg mindent, s ami jó, tartsd meg."

Kép: Férfi, hátán batyuval, kezében bottal lép, mögötte a kutya ráugrik, és nadrágját kitépi. Felirat: A bolond.

E mátrixnak nincs száma. Nem tudni, hogy 0 vagy pedig 22. A tarot nagy problémája. Egyesek úgy értelmezik, hogy mint egyes kártyajátékban a páratlan, a Fekete Péter, a komikus figura, az asztrál a tizenharmadik, aki a közösségen kívül él és a kutyák nadrágját tépik. Ha a bolond tényleg bolond, akkor az, aki az *ineptia mysteri*ben szenved, a misztérium iránt való érzéketlenségben. Ennél nagyobb idióta nincs. Legyen és maradjon a kutyák martaléka. Ez az ember, mielőtt a kerítésen túl lévő dolgokról van szó, gyanakodik, hitetlenül hunyorgat és azt hiszi, valaki falhoz akarja állítani. Ez aztán a bolond! Ennek a batyujában tényleg csak rongy van, legfeljebb skatulya.

Ilyen ember a történet területén bőven akad. Kik ezek? - Mindenki keresse ki legközelebbi szomszédai közül.

De van más is, aki végre játékon kívül tud állni. Akinek már nincs "száma", s ezért nem tudni, 0 vagy 22. A tarot azt mondja, ez a végtelen utak vándora. A kutyák megugatják, de a kutyák azért ugatnak, mert elásott csontjaikat féltik. A bolond itt nem az úgynevezett jellem. A karakterhez korlátoltság kell. Csak meg kell nézni az úgynevezett jellemek arcán az eszelős és önhitt butaságot. A bolond itt türelmes. A vég és a kezdettelen. A megfoghatatlan és elérhetetlen. Nincs semmije, de nem is kell neki semmi. Nem épít házat. Az árokban alszik. Egy kicsit melankolikus, mint minden igazi bolond, de tudja, hogy ez a komikotragikumhoz tartozik. Csak semmi komolyság. A sors (kutya) megmarja, de ő nevet rajta. Senkit sem akar megváltani, önmagát a legkevésbé, főként nem géppisztollyal. Neki a szabadság igazán többet ér. Legfeljebb azon csodálkozik, hogy az emberek házakban, sőt városokban laknak és kutyákat, vagyis rendőrséget és hadsereget tartanak. A kutyák vigyáznak a Bábel toronyra, míg azt a villám szétzúzza. A bolond alig fél. A határok embere. Az elmúlás állandó jelenlététől felfokozott életheve. A bolondot az utolsó lépés érdekli, a határlépés. Mi van tovább?